

Misteri d'amor

Obre la boca, amor meu,
i et surt una paraula
que és com una flor...
Una paraula tendra.

Obre la boca, amor meu,
i saps com fer-ne un clavell
de cada presència.
I la presència queda.

Obre la boca, amor meu,
i un doll setinat
s'escapa del teu cos.
I es fa matèria.

I tu somrius, amor meu,
i les teves rialles,
com un vol d'ocells
s'enfilen enlaire
i van a cercar estrelles.
I aviat a l'entorn
hi ha un escambell de perles,
i l'aire es fa dens
i hi ha coses belles
que tu amb les mans
vols abastar, alegre.
Però res no hi ha
com la teva boca oberta,
la teva cara lletja
i els teus ulls negres
enfosquits
d'ignotes llegendes.
I com el teu amor per mi
tot fet de misteri.
I aquella paraula
com una perla
que es descabdella
sense comprendre
com una flor així

pot sortir
d'una cara lletja,
i d'un cos deforme
i d'uns ulls de misteri
embolcallats
de mil cendres.

I arrossegant mil penes.